

Lluís Güell i Roser Oliveras: un diàleg entre el sol i la lluna

DdG diaridegirona.cat/cultura/2026/06/15/lluis-guell-roser-oliveras-dialeg-131395073.html

Diari de Girona

June 15, 2026

GIRONA

La Galeria AWL de Girona demostra que la iniciativa privada és bàsica si volem rescatar la cultura en general del segrest institucional

Una de les sales de l'exposició «Cartography for Liberation in Blue». / AWL

Ja ens segueixes? Marca'ns com a mitjà preferit

 [Afegeix-nos a Google](#)

Eudald Camps

Girona

Es fa difícil entendre, i no cal engrunar ara els motius d'aquesta incomprensió, sobradament coneguts per alguns i tristament ignorats per molts, què hi fa una [galeria d'art](#) com **AWL** a Girona. Es tracta d'un projecte internacional amb seus a Dubai i a Los Angeles. Ells ho expliquen sense embuts al seu web: «*Founded in 2024, AWL is headquartered in Girona, with an expanding presence in Al Ain and Los Angeles. The gallery represents emerging and established voices*». **Veus emergents i veus consolidades**. Però no només això: posar de costat artistes «de casa» (Oliveras, Ansesa, Lluís Lleó...) amb figures d'enorme projecció internacional (Sara

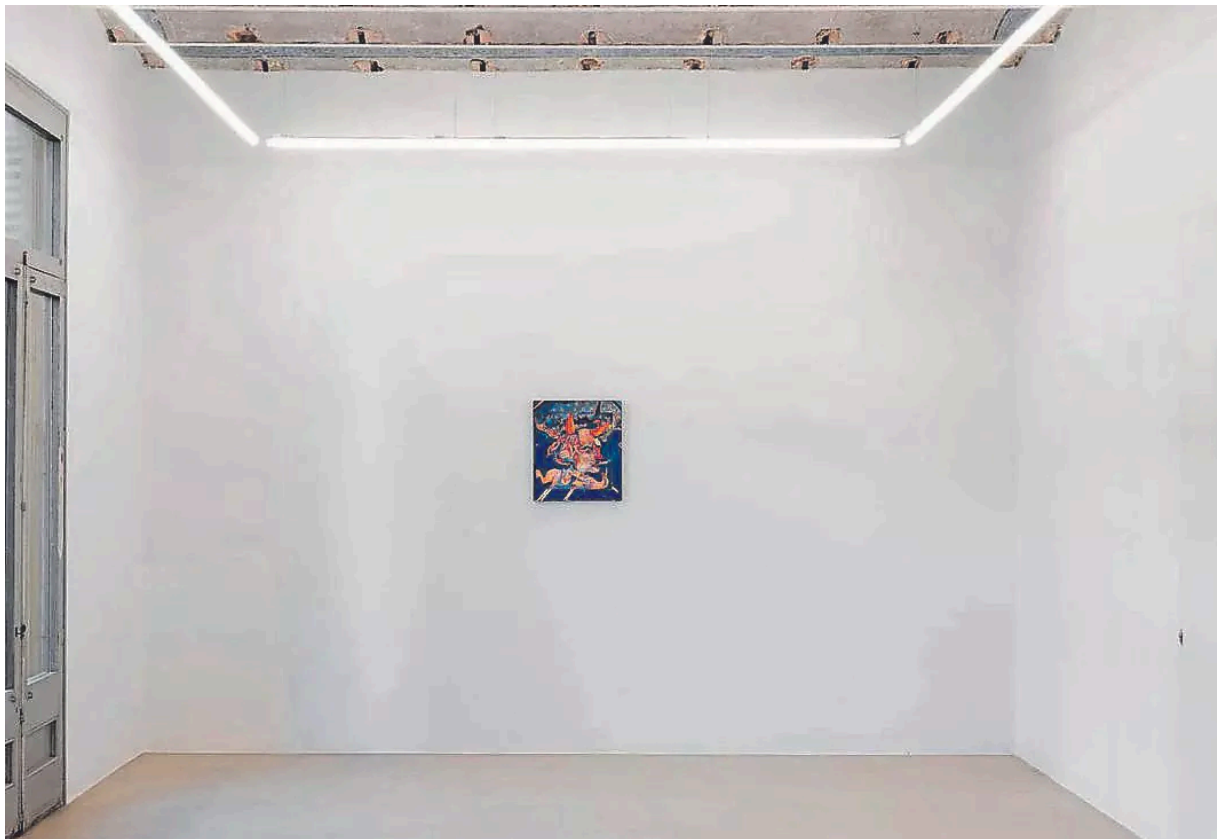
Alahbabi, Sheroanawe Hakihiwe, Talin Hazbar, Youssef Taki o la grandiosa Annalee Davis, una rara avis capaç de fer política a través de la poesia visual) és pràcticament un miracle en una societat, la nostra, que es mira el melic i que exhibeix, sense pudor, la seva ignorància (el darrer exemple ens el regala el [Cinema Truffaut](#): vint-i-cinc anys de gestió cooperativa reconeguda arreu, llançats a les escombraries perquè una empresa privada de Cambrils, si, de Cambrils, pugui munyir el prestigi aliè acumulat al llarg d'un quart de segle). Només hi ha un antecedent comparable a AWL: la **Galeria Canaleta de Figueres**, que durant quaranta-quatre anys (va tancar portes el 2017) va adoptar com a eslògan «Figueres-Espolla-Tòquio».

Quin és l'últim regal immerescut que AWL fa a Girona? Doncs posar de costat (per separat ja s'han exposat moltes vegades) dos creadors deliciosament asimètrics però units per l'amistat i pel gust per la pintura. En primer lloc, **Lluís Güell** (Banyoles, 1945-2005): parlem d'un artista que aprofitava tots els recursos que la vida li fornava integrant-los en una cosmovisió artística que no descartava res, que habilitava qualsevol element en la mesura que entenia que la pràctica artística es fonamenta, justament, en la capacitat (i la possibilitat) de generar nous àmbits de sentit, nous espais de significació. Per això els seus inicis teocentristes de seguida van deixar pas a plantejaments antroposòfics: la utilització de materials de rebuig industrial, el seu flirteig amb l'informalisme, amb el pop art, amb l'escenografia, l'interiorisme i el disseny gràfic i d'objectes, han de ser llegits sempre tenint en compte que Güell considerava un epicentre home que podia ser més polític o social, més místic o pagà, en funció de les circumstàncies de cada moment però, per sobre de tot, **sempre humà (o massa humà)**.

La mostra conté molt poques obres, però han estat curosament seleccionades. / AWL

Notícies relacionadas

«Cartography for Liberation in Blue»L és fruit d'una mirada atenta i delicada com la de Pepe Baena, responsable de l'espai. / AWL

I, a l'extrem oposat, **Roser Oliveras** (Girona 1952): des de finals dels seixanta del segle passat, quan comença a exposar amb regularitat, Roser Oliveras s'ha caracteritzat per l'exploració sistemàtica d'universos que sovint romanen ocults a la mirada superficial: «M'interessen les tramolles, allò que passa entre bambolines», sol dir aquesta [artista](#) que no reprimeix algunes fílies políticament incorrectes, com ara la boxa o les diferents formes de tauromàquia, amb tota la seva càrrega de veritat tràgica i amb la innegable plasticitat de les seves respectives escenificacions. **Doncs això: el sol i la lluna pinten junts.**